

Čong Judžong

SEDM
LET
TEMNOTY

Host

Vesnice Serjong

město S.

Serjongská nížina

Seven Years of Darkness

Copyright © 2011 by You-jeong Jeong

All rights reserved

Cover design by Sean Garrehy — LBBG

Cover pictures by Imazins via Getty Images

and by Arcangel Images

Illustration © Hyoin Min

Translation © Petra Ben-Ari, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

This book is published with the support of the Literature

Translation Institute of Korea (LTI Korea)

ISBN 978-80-275-1198-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1199-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1200-3 (MobiPocket)

Prolog

Poslal jsem vlastního otce na smrt.

Vedle táty jsem naposledy stál 12. září roku 2004 nad ránem. Tehdy jsem ještě nic netušil. Nevěděl jsem o otcově zadržení, o matčině smrti, nevěděl jsem nic o tom, co se během noci stalo. Cítil jsem jen mlhavou, a zároveň drtivou nejistotu. Když mě pan An vzal za ruku a vyvedl z chlíva serjongského statku, kde jsem se dvě hodiny schovával, došlo mi, že se něco šeredně pokazilo.

Příjezdovou cestu ke statku zatarasila dvě policejní auta. Rotující červená a modrá světla majáku se zakusovala do okolních olší. Dráhu jejich paprsků protínal noční hmyz. Nebe bylo ještě temné, mlha hustá a já jsem se ve vlhkém vzduchu před rozbřeskem začal třást. Pan An mi do ruky vtiskl telefon a zašeptal, abych na něj dával pozor. Policejní úředník nás posadil do auta.

Za okénkem se míhaly zneklidňující výjevy. Zřícený most, silnice zaplavená vodou, rozvrácená stavení, neuspořádaně sročená auta hasičů, policistů i záchranářů, helikoptéra kroužící ve tmě. Vesnice, která ležela v nížině Serjongské přehrady, místo, kde naše rodina poslední

dva týdny pobývala, se změnila v dějiště zkrávy. Co se to jenom stalo? Nedokázal jsem se zeptat. Nedokázal jsem se na pana Ana ani podívat. Měl jsem strach, že se dozvím něco strašlivého.

Auto zastavilo před policejní stanicí ve městě začínajícím na S. Policista pana Ana odvedl kamsi na konec chodby. Mě vzal jiný policista opačným směrem. V malé místnosti čekali dva vyšetřovatelé.

„Pověz nám jen to, co jsi zažil,“ řekl ten v modré košili. „Ne to, co ses doslechl nebo si domyslel. Rozumíme si?“

Rozuměl jsem. Pochopil jsem taky, že se nesmím rozbrečet. Nesmím dostat strach. Musím jim v klidu odvykládat, co se včera v noci stalo. Abychom se já a pan An dostali na svobodu, abych se mohl zase setkat s tátou, abych se ujistil, že je maminka v pořádku. Naznal jsem, že nemám jinou možnost. Poslouchali a nehnuli ani brvou.

„Takže si to shrneme. K přehradě tě neodvezl táta, ale zaměstnanec ostrahy,“ pronesla modrá košile. Přisvědčil jsem.

„A dokud tě tam pan An nevyzvedl, hrál sis na schovávanou s děvčetem, co bylo už dva týdny po smrti.“

„Nebyla to schovávaná. Hráli jsme cukr, káva, limonáda.“

Oba vyšetřovatelé se na mě dívali se sevřenými rty. Mluvili očima. Nevěříme tvým báchorkám.

O něco později mě modrá košile doprovodila k východu ze služebny. Na parkovišti čekal strýček z tátovy strany. Trasu od dveří k parkovišti obsadili dychtiví novináři. Modrá košile mě chytila za předloktí a vedla jejich středem. Na každém kroku mě oslepovaly blesky fotoaparátů. Ozýval se řev. Zvedni hlavu! Sem se podívej! Viděl ses s tátou? Kde jsi byl?

Přepadla mě závrať. V ohryzku mi zuřivě tepalo, udělalo se mi zle. Krok modré košile se zrychloval.

V jednu chvíli jsem zaslechl, jako by na mě volal pan An. Vytrhl jsem se ze sevření modré košile a snažil se v záplavě obličejů najít ten jeho, a v tom okamžiku všechny fotoaparáty najednou explodovaly v ohromném záblesku. Stal jsem se opuštěným ostrovem v oceánu světla.

Strýček mi otevřel zadní dveře auta. Schoulil jsem se v koutku sedačky a zapnul obrazovku telefonu pana Ana. Zadíval jsem se na fotku, uloženou na pozadí. Cesta mizící v mlze, rozsvícené lampy, vysoký chlapík a malý kluk, kráčejíci podél živého plotu z tújí. Chlapík nese klukovi školní brašnu a kluk má ruku vsunutou do zadní kapsy chlapíkových džínů. Táta a já. Ráno deset dní zpátky, kdy nás pan An spolu vyfotil.

Znovu jsem telefon sklapnul a sevřel ho v dlani. Sklonil jsem se a přitiskl čelo na kolena. Ze všech sil jsem se držel, abych nebrečel.

Událost předešlé noci vešla ve známost jako „tragédie na Serjongské přehradě“. Tátovi přezdívali „šílený zabiják“, o mně mluvili jako o „jeho synovi“. Bylo mi jedenáct let.

K majáku

1

Před lékárnou se přiřítla černá dodávka. Z místa řidiče seskočil chlápek se slunečními brýlemi Ray-Ban a vešel do lékárny. Zrovna jsem se chystal sníst instantní nudle *ramjon*. Byly tři hodiny a já si připravil pozdní oběd. Když jsem před chvílí skončil s úklidem, přepadl mě hlad. Ale teď jsem zkrátka nemohl jen tak zůstat sedět.

„Potřebuju se na něco zeptat,“ oznámil chlápek s *ray-bany*, když si je sundal. Jeho zrak se na okamžik zarazil u mých krátce střižených vlasů, jako by zaváhal, zda si mě správně otipoval jako pouhého studentíka na brigádě. Zasadil jsem jídelní hůlky do ucha rendlíku. Ptej se. Fofrem.

„Kterým směrem se jede do vesnice Tungde? Není tu žádný ukazatel.“

Rukou se svými *ray-bany* opsal kruh směrem ke křižovatce před lékárnou. Oči mi zaletěly k autu. Mohutné, hranaté a silné. Možná velký chevrolet. Takzvaný ševrák.

„Tungde ti nic neříká?“

Jenomže já nebyl žádný studentík. V lékárně jsem pracoval jako řádný prodavač, co se na každé lékárníkově

zavolání uctivě hlásil. Nezvaný host mi svými způsoby, které ladily k jeho ševráku, ale nervy nepocuchal. Ani tykáním se mě zvláště nedotkl. Jen se mě zmocnila obyčejná zvědavost — lékárník navíc zrovna nebyl v dohledu — a tak jsem mu taky položil otázku.

„Nemáte navigaci?“

„Asi bych se neptal, kdyby mi navigace ukázala trasu!“

Z jeho výrazu jsem vyrozuměl, že právě spolkl dovětek „ty kreténe“. I já si kreténa odpustil.

„A proč se na něco, co nezná ani navigace, ptáte zrovna v lékárně?“

Ševrák prosvištěl křižovatku rovně. Já se pustil do *ramjonu*. Až když byl rendlík prázdný, vybavilo se mi, pod jakým jménem je Tungde uvedené v navigaci. *Sin-song*. A taky jsem si vzpomněl, že z křižovatky před lékárnou se tam musí odbočit doleva. Já totiž v Tungde bydlel.

Na mapách není Tungde zaznamenané. V očích kartografů je jeho existence nejspíš natolik bezvýznamná, že se ani nenamáhají označit ho pravým jménem. Pan An, se kterým sdílím pokoj, o něm mluví jako o „slepém střevu poloostrova Hwawon“. Můj šéf, lékárník a majitel lékárny U Léčivého lilku, zase říká, že Tungde je hrdým zapadákovem, kde nestaví ani ten nejpomalejší courák. A podle slov předsedy místního mládežnického klubu je Tungde výspou obydleného světa, odkud musíte ujít ubíjející štreku směrem do civilizace i tehdy, když si potřebujete jen koupit pantofle. Všichni mají svým způsobem pravdu. Aby se vám vísku usazenou na vysokém útesu podařilo spatřit, musíte ujet alespoň třicet li po opuštěné silnici lemující pobřeží. Výčnělek útesu, vybíhající nad moře jako zoban dravce, zakončuje starý

maják, korejsky *tungde*, a podle něj se vesnice jmenuje. V moři pod vesnicí jsou rozesté malé a větší kamenné ostrůvky a na pevnině za ní se tyčí vysoké skály.

Jednou jsme si s panem Anem udělali výlet na vrchol přilehlých skal. Z druhé strany se nám otevřel výhled na široou pláň. Plocha rozlehlá jako mořská hladina, bez jediného stromu nebo keře. Stát prý pozemky vykoupil se záměrem postavit turistický komplex, ale z plánů sešlo. Kdysi se tam na polích pěstoval čirok. Na druhé straně stála další vesnice, která ovšem mezitím zmizela. Potomci tamních obyvatel byli první, kdo začali Tungde říkat Sinsong, *Nová ves*.

Tungde ovšem také hrozilo vymření. Počet obyvatel, včetně dvou černých duší, tedy mě a pana Ana, kterým ostatní neřekli jinak než „chlapci“, činil pouhých dvanact osob. Průměrný věk obyvatel: 69 let, způsob obživy: pěstování sladkých brambor. Přestože vesnici omývalo moře, ryby nikdo nechytal. Musíte si přece něco nachytat, když tu máme moře, nutili nás, „chlapce“, starousedlíci, když neměli z čeho vařit polévku nebo co zakousnout ke skleničce pálenky. Podle zápisu v matrice se poslední dítě v Tungde narodilo před jednašedesáti roky. Byl to zmíněný předseda místního mládežnického klubu, zároveň majitel jediného motorového člunu v Tungde a také provozovatel malého penzionu, kde jsme s ním já a pan An bydleli. Hosty do penzionu sháněl doptáváním přes známé a lákal je na potápění. Podmořské útesy Skalnatého ostrova pod vesnicí vábily návštěvníky z celé země. I já a pan An jsme se nechali přivábit a nakonec se tu usadili. Vábení nejspíš neodolala ani posádka ševráku. Byl bych radší, kdyby odolala. Ale bohužel to nebylo moc pravděpodobné.

V sedm hodin se vrátil lékárník a otevřel sejf. Tím mi dával znamení, že můžu jít domů. Aniž by si všiml, šoupl jsem si do batohu jedno balení povzbuzujícího tonika a náplast proti bolesti. Abych ospravedlnil prohrěšek, jakého jsem se — navíc v posvátném čase vánočním — dopustil, musím doplnit, co mu předcházelo.

Přestože je panu Anovi sotva čtyřicet, vlasy na temeni mu už začaly řídnout. V obočí mu sem tam vyrazí bílý chlup. Jeho výkony v našem soukromém závodě na Skalnatém ostrově jsou den ode dne zoufalejší. Náš závod je taková varianta triatlonu s velmi jednoduchými pravidly.

Nejdřív se člunem předsedy mládežnického klubu, našeho domácího, dopravíme na západní cíp Skalnatého ostrova, kde se závod odehrává. Jakmile ukotvíme člun, začne první kolo, během kterého jednou obeplaveme celý ostrov. Ve druhém kole se ponoříme pod hladinu, potápíme se podél vodících řetězů kolem podmořského útesu a každý plníme svůj drátěný koš sumkami, mušlemi a sumýši. A konečně třetí kolo spočívá v basketbalovém zápasu pro dva, kdy zvítězí ten, kdo dřív do koše zavěšeného na kmenu borovice vsítí pět míčů.

Skóre pana Ana za poslední dobu bylo devět prohraných závodů z deseti. Když se minulý týden pokusil zasměčovat, skřípl si sval na zátylku. Pak jen mezi zuby procedil, že za to může ten „hanebnej parchant“, co mu schválně rukou bránil ve výskoku, a díval se přitom na mě.

„Pro dnešek končím, na shledanou, šéfe!“ zavolal jsem mezi dveřmi a před lékárnou naskočil na kolo. Jen co jsem opustil křižovatku, zvedl jsem se a šlapal do pedálů vestoje. Po silnici vinoucí se skalami nad pobřežím jsem se řítit maximální rychlostí. Měsíc nesvítíl, přesto nebyla tma. Z nebe zářily tisíce hvězd. V jejich odles-

cích se třpytila snově hedvábná mořská hladina. Vlny se rozstříkávaly o útes, stříbřitá silueta racka neslyšně plachtila tmou, mlžná pára stoupala mezi výčnělky skal. Kamenné ostrůvky vrhaly smolně černé stíny. Rád bych teď použil nějakou básnickou figuru o něžném mořském vánku, jenomže... Do obličeje mi šlehal vichr jako dvoj-
břítá sekera. Když jsem dorazil domů, připadalo mi, že ze mě zbylo jen torzo.

Pod domovní zdí stála vedle sebe v řadě dvě auta, fialový pick-up Kia Bongo pana Ana a černá dodávka — ševrák. Postavil jsem kolo mezi pick-up a ševráka. Hlas pana Ana byl slyšet až na ulici. Používal intonaci, jako by četl z učebnice spisovné korejštiny, což dělal jen tehdy, když říkal něco nepřijemného.

„Vody Skalnatého ostrova jsou zrádné a nevyzpytatelné, objevují se zde spodní proudy, topografie mořského dna je nepřehledná jako bludiště, brzy bude noc, navíc v době skočného přílivu, a vy už máte dost upito...“

„Poslyšte, pane,“ skočil mu někdo do řeči, „přetrhli jsme vám šlofíka a vytáhli vás v nátělníku z postele, tak nás tu teď chcete mentorovat?“

Pan An rázně utál intonační cvičení ve spisovné korejštině.

„Ožralí nemáte co lézt na moře, ale leda do peřin!“

Strčil jsem do vrat a vešel dovnitř. Uprostřed dvora stála dvě družstva. Posádka ševráku, obtěžkaná potápěčským vybavením, a proti nim pan An v pantoflích a tílku s doprovodem pana domácího. Počet hráčů čtyři ku dvěma. Pan An mžoural zpola otevřenými, napuchlými víčky. Zrovna ho vzbudili, napadlo mě. Pan domácí, který si ho asi přivolal na pomoc, přihrbeně postával za jeho zády.

„Mně teda připadá, že do peřin by měl zahučet spíš ten, kdo tu v nátělníku klepe kosu!“

Vedoucí hráč týmu soupeřícího s panem Anem byl chlapík s ray-bany.

„Mladej, copak už jsi někdy zkoušel noční drift?“

Ray-Ban se rozchechtal. Smál se asi tak, jako kdyby Ronaldo dostal otázku, jestli umí hlavičkovat. Jeho tři kumpáni stojící kolem něj se řehtali taky. Pan An překřížil ruce na prsou a na okamžik se zadíval do země.

„Kdo nemá kapku soudnosti, koleduje si o malér.“

„Kdo všude strká frňák, brzy přes něj dostane!“

Ray-Ban si palcem přetřel špičku nosu. Kumpáni se znovu rozesmáli. Jeden z nich se dokonce zadnicí svezl na zem a plácl sebou na dvorek. Oni snad nejsou ožralí, ale zdrogovaný, pomyslel jsem si. Pan An civěl na Ray-Bana a kousal se do rtu. V duchu asi mlátil cifry do kalkulačky. Když tomuhle hejskovi jednu natáhnou, kolik jich schytám zpátky? Podle mých propočtů už jen pouhá aritmetika čtyř ku dvěma posouvala protivníky k vítěznému výsledku.

„Co to slyším za silná slova, omladino?“ vmísil se do hovoru pan domácí, který si jakožto někdejší milovník literatury pana Ana velmi vážil a zásadně ho tituloval „pan spisovatel“.

„Tady pan spisovatel se s váma nevybavuje proto, že by neměl co na práci. Chce jenom zabránit neštěstí. U nás ve vsi je to ten nejpovolanější expert na potápění. Když on řekne ne, pak je zbytečný se tomu vzpírat. Až se zejtra rozední, půjčím vám člun třeba desetkrát nebo dvacetkrát, ale dneska už to nechme...“

Ray-Ban si zvučně odplivl na dvorek. Vzápětí zaklel. Kurva práce! Znělo to jako bojový pokřik.

„Asi si sedíte na uších. Ve smlouvě jsme my jakožto nájemce,“ ukazováček Ray-Bana se vytrčil směrem k rudnoucí tváři pana domácího, „a vy jakožto pronajímatel. My zaplatili, vy navalte člun. Je to jasný?“

Patou jsem kopl do vrat za sebou a ta se zabouchla. Jestli chci pana Ana eskortovat do našeho pokoje, musím jim nabourat herní taktiku. Pana domácího ovšem zároveň zachránit nezvládnou.

„Ale ale, už jsi doma, chlapče?“ ohlédl se na mě pan domácí jako první. Vzápětí se otočil pan An. Nato se ke mně obrátily zkoumavé pohledy posádky ševráku.

„No ne, sledujete to? Kohopak to vidím? Není to náš kámoš z lékárny?“ poznal mě okamžitě Ray-Ban. Já se mezitím dal do řeči s panem Anem.

„Tak se nám pochlub,“ postavil se Ray-Ban mezi nás, „jak jsi trefil domů, farmaceute? Neříkal jsi, že Tungde neznáš?“

I kdyby, stačí přece, že si pamatuju cestu do svý cimry. S panem Anem jsme obývali první pokoj tradičního domku postaveného do písmene L. Z velkého okna do ulice se dalo přehlédnout celé Tungde i mořská hladina pod ním. Zamířil jsem tam.

„Tvůj šéf asi nic netuší, vid’? Že zaměstnává retarda, co ani neví, kde bydlí. A vůbec, co jste vy dva zač, strejda v tílku, kterej si nechá říkat pan spisovatel a expert na potápění, a retard z lékárny? Jako příbuzný nevypadáte. Jste snad párek fanoušků teplých krajin?“ zavtipkoval Ray-Ban a celá banda se rozhýkala. Vykročil jsem, jako bych nic neslyšel. Strategii jsem jim rozbil, neměl jsem ambice rozbít i chlapíkovu nevymáchanou tlamu.

„Rozhodněte se podle sebe, pane domácí. Nemám, co bych k tomu dodal,“ uzavřel pan An.

Já i on jsme zmizeli v domě. Než jsme stihli zavřít dveře, jejich škvírou se za námi nahrnulo hulákání. Následně se rozlehl křik pana domácího a pak rámus startujícího motoru. Pomyslel jsem si, že určitě vyrazejí na moře. Ale nebylo to tak. Alespoň prozatím.

Venku se rozléhaly podivné skřeky, něco mezi řevem Tarzana a řehotem posádky ševráku. *Hurarara...* Do jejich rytmu se zažíhaly světlomety auta. Z repráků duněly *Rolničky* v podání notoricky známého korejského komika.

„Šláva už je šních, jedem na šaních, kluci kšičí, zvonek kší...“

Zatáhl jsem závěsy. Tím jsem vstřelil gól do vlastní brány. Nechal jsem protivníka, ať si vychutná pocit převahy z domnělého bodu pro svůj tým. Stroboskop světel a křiku přešel v neurvalé bouchání do okenních tabulek. Rámy i skla se třásly, do melodie šišlavé komikovy kole-dy se mísil sbor ševráku.

Pan An se usadil k psacímu stolu. Já si sundal ponožky. O pět minut později posádka ševráku odkřepčila od okna.

„Jsou normální?“ podivil jsem se. Hlas jsem měl chraplavý, jako bych se zrovna probudil.

Pan An mi odpověděl podobně zastřeným hlasem:

„Jo, jsou to normální pošuci.“

„Proč je sem pan domácí vůbec pouštěl?“

„Nemá přece podmínky, aby si hosty vybíral. Sežene sotva jeden kšeft do měsíce.“

„Ale proč do toho zatahuje vás?“

„Zavolal mě, abych je zkusil odradit od nápadu vyjet ožralí na moře.“

Pan An se na okamžik zamyslel a pak si pro sebe zardmolil:

„Takový sígři by mě neposlechli, ani kdybych se ke člu-
nu přivázal řetězem.“

Cvrček sotva zastaví rozjetej buldozer, napadlo mě. Vytáhl jsem z batohu povzbuzující tonikum a podal je panu Anovi. Ten se okamžitě rozohnil.

„Proč to pořád kradeš, holomku? Jestli se u mě objeví nějaké nežádoucí účinky, budeš mě mít na svědomí.“

„Jediným nežádoucím účinkem bude to, že vám na hlavě vybudí porost vlasů jako lví hříva. Ale jestli se opravdu chcete stát mírumilovným, dobrosrdečným plešounem, prosím, tonikum vypiju sám.“

Pan An chňapl po toniku. Zvedl jsem se a šel si umýt nohy.

Kočičí mozek prý vnímá signály bouřky ještě před tím, než udeří hrom. V limbickém systému lidského mozku existuje podobné smyslové ústrojí. Vytváří soustavu, která se dá do pohybu, jakmile zaznamená předzvěst blížící se katastrofy, a vyvolá v člověku takzvaný „neklid“. I když jsem se uložil do postele, usnout jsem nemohl. Poslouchal jsem tikot vteřinové ručičky a bloumal hlouběji a hlouběji ve vzpomínkách. Vybavil se mi den, kdy mě před sedmi lety na policejní služebně odloučili od pana Ana.

Maminku zpopelnili dřív, než se stihl řádný pohřeb. Svěřili mě do péče strýčka z tátovy strany. Na školní docházku jsem mohl zapomenout. To jsem pochopil hned první den školy v novém bydlišti. Všechny děti ze třídy moc dobře věděly, kdo jsem. Syn šíleného zabijáka, co zardousil jedenáctiletou dívku, jejího otce ubil tyčí k smrti, pak zavraždil i vlastní manželku, její mrtvolu hodil do řeky, otevřel hráz přehrady a v nastalé povodni nechal utopit čtyři policisty a půlku přilehlé vesnice

k tomu. Synáček tátovo běsnění ovšem přežil docela bez úhony.

Sestřenice to ve škole schytávaly stejně nevybíravě jako já. Strýček, který pracoval jako fyzioterapeut na soukromé klinice, musel podat výpověď. Teta se od majitele bytu dozvěděla, že se má s rodinou okamžitě vystěhovat. Nezbylo nám, než uprchnout až do Sanbonu a najít si byt tam. Mým útočištěm se stal malý zadní pokoj vedle verandy. Teta se třásla strachy, že se i tady někdo dozví o mé existenci. Sestřenice se štítily sdílet se mnou byt jen záchodové prkénko. Když jsem se s nimi v bytě omylem srazil, propukly v ohlušující jekot. I kdybych měl kouzlo Casanovy nebo magnet na holky, se dvěma cácorama, co spustily sirénu, jakmile mě zahlídly, bych stejně nic nesvedl. A tak mi nezbývalo, než se izolovat ve svém pokoji.

Vycházel jsem z něj jen tehdy, když doma nikdo nebyl, nebo v noci, když všichni spali. Někdy jsem našel jídlo a najedl se, jindy jsem byl o hladu. Konečně jsem si mohl nerušeně ulevit na záchodě a taky se umýt. Očista se stala rituálem. Přinášela mi jistotu, že nejsem žádné hrůzu nahánějící, obludné monstrum. Mám dvě nohy, dvě ruce, dvě zorničky, kterými vidím svou lidskou podobu, a jednu duši, ve které se právě rozlila úleva.

Když jsem se pak vrátil do pokoje, schoulil jsem se u okna a jen tak marnil čas. Někdy jsem usnul, někdy se díval ven, někdy jsem se oddával bdělému snění. Stýskalo se mi po panu Anovi. Zajímalo mě, jestli se se mnou pokoušel spojit. Deprimovalo mě, že i kdyby ano, neměl jsem se to jak dozvědět. Strýček mi sebral telefon od pana Ana a mrsknul jím o zeď. Jestli prý nechceme, aby nás zase vykázali z bytu, nesmím udržovat kontakt s nikým z otcova okolí.

Uběhly tři měsíce a strýček mě poslal ke své sestře, tetičce z tátovy strany. A odtud jsem za další tři měsíce putoval k druhé tetičce... Ať jsem šel kamkoliv, všude mě vítali podobně. Jedinou výhodu skýtala sice nestálá, ale aspoň nějaká možnost školní docházky. Jak plynul čas, tragédie na Serjongské přehradě se vzdalovala od centra zájmu veřejnosti a těch, co mě poznávali, zvolna ubývalo. Se školou jsem se loučil vždycky po třech měsících, buď proto, že mě příbuzní přehodili dál, nebo někdo opět stačil vyčmukat mou identitu. Jediným člověkem, který mi prokázal trochu soucitu, byla mámina mladší sestra, tetička Jongdžu. U ní doma jsem na rozdíl od ostatních vydržel déle než tři měsíce. Ale sotva začal čtvrtý měsíc, i Jongdžu mi řekla: „Sowone, je mi to líto... promiň,“ a s těmi slovy mě odeslala ke svému bratrovi. Doteď si vzpomínám, jak se jí v tu chvíli zalily oči slzami. Možná bych u ní zůstal napořád, kdyby jen nebylo jejího manžela.

Manžel tety Jongdžu mě urputně nenáviděl. Když se vracel domů opilý, bez varování mě tahal z postele a tloukl do mě jako smyslů zbavený. Tetu, která se mu pokoušela bránit, odstrkoval a křičel na ni, ať táhne i s tím zmetkem. Den před tím, než se se mnou tetu rozloučila, jsem z jejich ložnice vyslechl rozhovor, na který nikdy nezapomenu.

„Podívala ses mu vůbec někdy zpříma do očí? Vidělaš ho brečet? Můžu mu nadávat horem dolem, tlouct, co se do něj vejde, ale ty oči má furt stejný! Cíví na mě pořád stejným prázdným pohledem! Bere mě z toho čert. To nejsou oči malýho kluka, to jsou oči všehoschopného psychopata! Mám strach si ho tu nechat jedinej den navíc. Zítra ho pošleš ke švagrovi.“

Prvního ledna venku zuřila sněhová bouře a nastalo poslední ráno třetího měsíce, které jsem trávil u strýčka z máminy strany. Když jsem se zavazadly vyrážel ze dveří, strýček mi podal dvě tisícíwonové bankovky.

„Pamatuješ na strýčka ze Sanbonu, ne? Najdeš to?“

Adresu bytu v Sanbonu jsem ještě pořád uměl odříkat z paměti, a tak jsem usoudil, že se nějak zorientuju. Namísto odpovědi jsem jen kývl. Strýček se mi omlouval, že mě nemůže doprovodit. On a jeho rodina se ten den zrovna stěhovali. Adresu nového bydliště mi ovšem neprozradil. Na záda jsem si hodil brašnu s učebnicemi, do ruky vzal tašku s oblečením, na hlavu narazil čepici a pěšky vyrazil ze sídliště. Foukal břítký vítr. Přes noc nasněžilo a cesty byly kluzké. Ruce mi mrzly a nos mě brněl, jako bych do něj dostal ránu pěstí. Přesto jsem se neohlédl. Protivilo se mi škemrat, aby mě konečně nechali na jednom místě nastálo. Místo, kde bych si přál zůstat, beztak neexistovalo. Znovu jsem si vzpomněl na pana Ana.

Později jsem se dozvěděl, že si příbuzní mezi sebou rovným dílem rozdělili celé mé dědictví, přičemž prohlašovali, že tím hradí výdaje na péči o sirotka. Mámina vkladní knížka, životní pojistka i zbrusu nový byt v Il-sanu, kam jsme se jako rodina ani nestihli nastěhovat, ani to všechno mi nedokázalo koupit víc než tři měsíce trpělivosti u každého z nich. Pak se ale stalo něco, co jsem při nejlepší vůli nepředvídal.

Cesta do Sanbonu mi trvala skoro pět hodin. Zabloudiv jsem totiž a nějakou dobu se motal. Když jsem stiskl domovní zvonek, z interkomu se ozval neznámý ženský hlas.

„Haló, kdo je tam?“

Zeptal jsem se na strýčka. Dostalo se mi odpovědi, že takový člověk tu nebydlí. Přepadly mě pochyby, zda jsem na správné adrese, a překontroloval číslo bytu. Dokonce jsem vyšel až ven z budovy, abych se ujistil, v jakém jsem bloku. Adresu jsem si nespletl. Změnil se její uživatel. Poplašeně jsem zaběhl do nedaleké telefonní budky. Strýčkův telefon byl hluchý. Nedovolal jsem se už ani strýčkovi z máminy strany. Mobil, pevná linka, všechno nedostupné. Ochromilo mě děsivé zjištění. Strýček ze Sanbonu neváhal a dřív, než na něj stihla přijít řada podobných, v tichosti někam zmizel. Strýček z máminy strany to musel vědět, ale stejně mě do Sanbonu poslal. Dalo se předpokládat, že touhle dobou už je sám beze zbytku odstěhovaný. Zkoušel jsem na přeskáčku volat tetě Jongdžu i zbývajícím dvěma tetám z tátovy strany. Nikomu jsem se nedovolal.

Zaplavila mě beznaděj. Báł jsem se. Venku zuřila sněhová vánice, sníh létal i do budky a já měl na sobě jenom podzimní bundu. Z krátkých džínů mi trčely kotníky. Tenisky mi byly tak malé, že jsem je nosil se sešlápnutou patou. Celý den jsem nic nejedl a měl jsem hlad. V kapse mi zbyla stowonová mince. Zbývalo jediné číslo, které jsem zatím nezkusil. Mobil pana Ana, který strýček ze Sanbonu rozbil hodem o zeď. To číslo nemělo smysl vytáčet. Kam bych se asi dovolal, když je přístroj dávno zničený? A přece mnou prolétlo sotva znatelné tušení, kvůli kterému jsem ještě jednou zvedl sluchátko telefonu. Možná kdyby si pan An pořídil nový mobil, možná kdyby si nechal obnovit staré číslo...

Ozval se vyzváněcí tón. O chvíli později se pomalým, zřetelným hlasem kdosi ohlásil. „Prosím?“ Byl to pan An. Okamžitě jsem ho poznal. Jak by taky ne. Nikdy jsem

jeho hlas nezapomněl. Stáhlo se mi hrdlo a nemohl jsem hned odpovědět. Jako by se mi ohryzek proměnil v němou hrobku. Pan An nezavěsil a neodbytně se vyptával.

„Haló, prosím? Kdo je tam?“

„To jsem já,“ ticho se teď rozhostilo na druhé straně. Sebral jsem odvalu a dodal jsem: „Váš bývalý spolu-
bydlící.“

Trvalo to snad věčnost. Než se ve vánici zjevil fialový pick-up a zabrzdil přede mnou, uběhla celá hodina.

Pan An bydlel v Ansanu. Propadl jsem iluzi, že jsem se vrátil v čase. Garsonka pana Ana vypadala přesně jako pokoj, o který jsme se dělili, když jsme kdysi bydleli společně v jednom bytě. Notebook na malém psacím stole, zápisník, svazek klíčů a peněženka odložená vedle, zelená krabička mentolových cigaret, plechovka piva, samolepicí lístečky rozvěšené všude možně. Ani pan An se nezměnil. Krátké prokvetlé vlasy, koutky úst zvedající se v sotva postřehnutelném úsměvu. Jakmile jsme vstoupili dovnitř, dle svého starého zvyku si okamžitě strhl ponožky a mrskl jimi do kouta. Změnila se jen náplň jeho práce — ze psaní románů přisedlal na ghostwriting.

Pan An se mě neptal, jak jsem se měl. Mnohé mu jistě napověděl můj vzhled. Neptal se ani, co se stalo s mobilem. Předpokládal nejspíš, že mu jednou určitě zavolám, a tak prohodil jen: „To je dost.“ Chvatně jsem zaběhl na záchod. Nechtěl jsem, aby viděl, jak se tvářím. Nechtěl jsem prozradit své pocity. Radost, že pořád bydlí sám, úlevu, že se zatím neoženil, strach, aby se za pár dní nezačal pít po mých příbuzných a nechtěl mě poslat pryč.

Na sklonku zimy dokončil pan An úřední proces k tomu, aby se mohl stát mým poručníkem. Stal jsem

se adoptivním synem jeho staršího bratra. Netuším, jak se mu to podařilo. S adoptivním otcem jsem se nikdy nesetkal. Neptal jsem se a ani jsem po podrobnostech nepátral. Pro mě byla důležitá jediná věc — jistota, že se mě pan An nezřekne.

Nastoupil jsem na druhý stupeň základní školy. S vervou jsem se vrhl do učení. Nic jiného jsem ani dělat nemohl. Ujištění, že se budu dobře učit, pro mě mělo význam přísahy. Možná se v mém studijním zápalu odrážel strach z dalšího odmítnutí. Pan An se s chutí ujal mého doučování.

Při čtvrtletních písemkách ve druhé půlce školního roku mě od cíle dělila už jen cílová rovinka. Ve třídě jsem měl nejlepší výsledky, v rámci celého ročníku jsem skončil pátý. Pan An mě večer vzal na grilované maso do jedné restaurace v našem sousedství. Slavili jsme mé školní úspěchy, pivní sklenice cinkala o skleničku s kolou. Vtom se z televizoru na zdi ozvalo tátovo jméno. Soud mu potvrdil trest smrti. Sklenička s kolou mi vyklouzla z ruky.

Teprve v ten okamžik jsem si to uvědomil. Kdesi v koutku duše mi stále poblikávala naděje. Naděje, že táta možná není skutečným pachatelem, že je to celé nějaký omyl, že se skutečný pachatel najde a já se s tátou znovu setkám. Došlo mi taky, co všechno jsem podnikal, abych si tuhle chabou nadějí chránil. Nesledoval jsem televizní zprávy, nečetl jsem noviny, neotvíral internet. Nikoho jsem se na tátu neptal. Dokonce jsem neznal celý průběh události. Pochopitelně se ke mně čas od času něco doneslo. Že někoho nějakým způsobem zabil, že oběť bylo víc, že bude nějak potrestán. Dál moje znalost nesahala.

Potvrzující rozsudek trestu smrti mě však připravil i o ten poslední přelud naděje. A druhý den odpoledne, když přede mnou přistála čerstvá poštovní zásilka, se rozpadl i zbývající střípek mé sebeúcty. Místo odesílatele byl uvedený nějaký P. O. Box. Dovnitř hnědé obálky byl vložený výtisk časopisu nazvaného *Nedělní magazín*. Číslo mělo být vydané toho dne ráno a přes celou obálku mělo natištěnou velkoformátovou fotografii. Na fotce byl chlapec s pevně sevřenými rty, který se zpříma díval do objektivu. Jeho tvář nebyla rozostřená mozaikovým filtrem, takže nebylo těžké poznat, kdo to je. Já. Já v jedenácti letech, když na mě před policejní služebnou v městě S. zaútočily blesky fotoaparátů. Na další straně začínal dvanáctistránkový speciál nazvaný „Tragédie na Serjongské přehradě“. Obsahoval plné znění soudního rozsudku, za kterým následoval rekonstruovaný průběh případu. Dále byl přiložen tátův životopis, popisující jeho mládí, dvacet let kariéry profesionálního hráče baseballu i jeho pozdější zaměstnání. Přiložený byl také hloubkový rozbor předního psychiatra, který se dal číst i jako psychologický profil. Uprostřed článku byla umístěná fotografie z rekonstrukce na místě činu. Speciál v závěru vygradoval tátovou fotografií pořízenou těsně po vynesení potvrzujícího rozsudku. Nekryl ho ani kšilt čepice, ani obličejová rouška. Hlavu držel vztyčenou. Dvě prázdné oči, které se dívaly do objektivu, byly stejné jako ty moje z titulní strany.

Kdo mi to jen mohl poslat? Když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem pana Ana sedícího přede mnou.

„Tohle není podle skutečnosti, že ne?“

Se sevřeným srdcem jsem sledoval, jak oči pana Ana potemněly.

„Nebo aspoň ne všechno je skutečnost, vidíte?“

Odpovědi jsem se dočkal až za hodnou chvíli.

„Skutečnost není všechno.“

„To znamená, že skutečnost může lhát, je to tak?“

Někdy se tou nejtrefnější odpovědí stane mlčení. Ticho, které se mezi námi rozhostilo, bylo právě onoho druhu. Uvnitř mého hrudního koše se rozléhal silný hlas pravdy. Skutečnost nelhala. Všechno to tak opravdu bylo. Cítil jsem, jak mě na víčkách svědí sbírající se slzy. Také oči pana Ana nepopíratelně zrudly.

Nedělní magazín mi hupsnul do života jako saranče do skleníku. Jen co jsem v pondělí ráno vkročil do třídy, jsem se o výsledku mohl přesvědčit pouhým okem. Na mé lavici i na lavicích ostatních spolužáků leželo po jednom výtisku *Nedělního magazínu*. Halas ve třídě rázem utichl. Zatímco jsem mířil ke své lavici, nikdo snad ani nedýchal. Odložil jsem školní brašnu, výtisk časopisu přehnul v ruce a vyhodil ho do koše v zadní části třídy. Vrátil jsem se na své místo, otevřel brašnu, vytáhl cvičebnici a posadil se na židli. Desítky párů očí se upíraly na mé temeno. Kdosi za mými zády začal předčítat z časopisu.

„Žádám pro sebe trest smrti!“ začínal článek.

Písmena v učebnici se mi před očima rozpíla do mlhy.

„Odsouzený vrah Čche Hjonsu až do konce procesu odmítal právníka. I v okamžiku vynesení potvrzujícího rozsudku smrti se tvářil naprosto lhostejně.“

Podíval jsem se přes rameno. Byl to Čunsok. Školní postrach, co mě věčně nutil, abych mu kupoval sladkosti, a pokřikoval na mě „Sowone, bonbone“. Jakmile se naše pohledy protnulý, zvedl časopis z lavice a vstal.

„Během rekonstrukce, která proběhla v listopadu roku 2004, přehrál Čche Hjonsu všechny kroky zločinu, včetně

rdoušení malé dívky a odhození mrtvoly vlastní ženy do vody, s takovou chladnokrevností, že tím nebývale pobouřil veřejnost...“

Zaklapl jsem cvičebnici. Popadl jsem brašnu do ruky a vyrazil k východu. V srdeční krajině se mi třepetali motýli. Ponuří přástevníci, kteří zuřivě tloukli křídly a vystřelovali v gejzírech vzhůru. Dusot mých nohou klouzal po podlaze, tváře spolužáků ustupovaly do pozadí. Čunsok četl dál. Měl v úmyslu číst tak dlouho, dokud nevypadnu ze třídy. A já se samozřejmě vypadnout chystal. Jen co mu rozbiju hubu.

„Čche Hjonsuův syn, kterému bylo v době činu jedenáct let, se ukryl v chlívě serjongského statku...“

V dalším okamžiku se moje a jeho ramena dostala do jedné přímky. Zastavil jsem se a Čunsok po mně zašilhal. V jeho pohledu se mísil výsměch, odpor a pohrdání. Uhnul jsem očima a podíval se do země. Čunsok měl konstituci prvotřídního rváče. Byl vyšší i mohutnější než já. Nebylo pochyb, že když po něm vystartuju, naběhnu si na pěknou polízanici. Nikdo mi nepřijde na pomoc. Mou jedinou zbraní bude svižný úprk. A tím jenom zavdám příležitost natěšeným pohledům zbytku třídy i překypujícímu sebevědomí bijce, co si na „Sowona, bonbona“ tolik věří. Odlepil jsem nohu od země a začal se vzdalovat. Čunsok znovu zapátral očima v časopise a pokračoval ve čtení.

„Čche junior o vlásek unikl tragédii a...“

Pohotově jsem se otočil vzad. Brašnou, kterou jsem svíral v ruce, jsem se mu rozmáchl do obličeje. Taška naložená knihami plnou vahou zasáhla cíl. Čunsok se s výkřikem skácel, hlavou se udeřil o lavici za sebou a spolu se židlí se svalil na zem. Nakonec jsem příle-

žitost zužitkoval pro vlastní triumf. Bez otálení jsem k němu přiskočil a dupl mu na hrudník. Tím se moje skóre uzavřelo. Někdo mě zezadu flákl židlí po hlavě. Čunsok, kroutící se na zemi, se přede mnou rozmazaně vzdaloval. Pak se mi zatmělo před očima. Když jsem přišel k sobě, ležel jsem na zádech a nade mnou se stahoval chumel spolužáků.

Čunsoka odvezli do nemocnice. Mě odtáhli na služebnu. Za jiných okolností by se to dalo řešit napomenutím jako obyčejná rvačka mezi školáky, ale situace to neumožňovala. Čche Hjonsu, který se pomalu propadal do hlubin zapomnění světa, se díky zprávě o konečném rozsudku smrti znovu vynořil na hladinu a já, vrahův syn, jsem zlomil nos a žebro synovi počestných občanů. Počestní občané se odmítli dohodnout. Případ byl předán soudu pro mládež a pan An tomu nemohl zabránit.

O čtyři týdny později zazněl rozsudek dvou let probačního dohledu. V porovnání s tehdejšími míněním veřejnosti to byl vlastně mírný trest. Soud nejspíš obměkčily prosby pana Ana a jeho snaha o domluvu s protistranou. Pan An se nicméně musel vzdát své garsonky. Přestěhovali jsme se do kamrlíku v polosuterénu. Když mi pan An podával bloček tofu, symbol čistoty na oslavu mého návratu, pronesl:

„Máš to za sebou. Už je po všem.“

Jenomže nebylo. Byl to teprve začátek. V den, kdy mě propustili, přišel majiteli našeho nového bytu *Nedělní magazín*. Tentokrát doplněný o čtyři týdny starý novinový článek, ve kterém jsem hrál hlavní roli. Majitel nás požádal, abychom byt vyklidili. Do školy mě zpátky nevzali. Pan An musel volit mezi mým přestupem na jinou školu a definitivním zanecháním studia.

Závěrečné zkoušky jsem udělat nestihl. Po dvanácti přestupech jsem nakonec základní školu opustil a na střední šel na základě souborné zkoušky. Během dvou ročníků na střední jsem přestupoval devětkrát. Moje totožnost stejně vždycky vyšla najevo. Do školy, do sdružení rodičů, spolužákům, majiteli bytu i sousedům začaly chodit kopie *Nedělního magazínu* a novinových výstřížků o mé osobě.

Stali se z nás kočovníci a za útočiště jsme si většinou vybírali přístavy. Pan An mě začal intenzivně učit potápění. Moře mi dávalo svobodu. Když jsem se schoulil do temné vody u mořského dna, svět naráz zmizel. Ocitl jsem se za neproniknutelnou bariérou, kam nedosáhly cizí ruce, kam nedohlédly cizí oči, kam nepronikl cizí hlas.

Naposledy jsem chodil na jednu střední v Sokčchu. Hned první den jsem na lavici našel výtisk *Nedělního magazínu*. Spolužáci mě mlčky sledovali.

Na některé věci si zkrátka není možné zvyknout. Přijímat s lhostejností diskriminaci a záměrné provokace, schytávat rány od ostatních a nehnout ani brvou nebo odcházet za absolutního ticha. Zatímco jsem kráčet ze třídy, plápolal kolem mě modrý plamen. Studený, a zároveň neuhasitelný oheň. Stravoval mě bez oddechu celou cestu přes hřiště, ke školní bráně, až do malé samoobsluhy v sousedství, kde jsem brigádníčil.

Za pokladnou samoobsluhy stál osobně její majitel. Zákazníci proudili dovnitř a ven. Na pultě ležela kopie *Nedělního magazínu*. Přišel jsem si vyzvednout výplatu za uplynulý měsíc. Majitel zrovna načítal čárový kód hotového jídla v plastové krabičce, které mu zákazník donesl k pokladně, a nařídil mi, ať chvíli počkám. Čekal jsem. Půl hodiny, hodinu... Ten den bylo v obchodě nebyvale

rušno. Majitel zabrblal, že lidem překážím. Přesunul jsem se od pultu k zadním dveřím, od zadních dveří ke dveřím do skladu, pak jsem si znovu stoupl k hlavnímu vchodu a čekal. Necítil jsem se uražený. Ani jsem nezčervenal.

Od chvíle, kdy jsem v jedenácti letech čelil kanonádě blesků, mě už nemohlo nic rozrušit. A potom, když jsem se vrátil od soudu pro mládež, jsem už necítil ani hněv. Kdykoli někdo vůči mně projevil dobrou vůli, necítil jsem závazek, abych vstřícnost opětoval. Žádná situace mě nemohla vykolejit. Je normální, že úlek člověka rozruší. Hněvat se, když vás někdo uráží, patří mezi zdravé reakce. Přijímat a oplácet vlídné slovo zase patří k základním principům mezilidské soudržnosti. Většina mých vrstevníků tak žila. Pan An mě nabádal, že i já musím takhle žít. A já mu odmlouval stejnou větou, jen jsem z ní vypouštěl slovo „takhle“.

I já musím žít. A v takovém případě si nemůžu dovolit cítit rozpaky, hněv a stud, nemůžu si dovolit být smířlivý. Musím stát ve dveřích jako žebrák a několik hodin čekat, dokud nedostanu výplatu za odvedenou práci. V tom je moje síla, můj způsob přežití na tomhle světě. Nebo spíš metoda, jak okamžitě nespáchat sebevraždu.

Po dvou hodinách jsem se výplaty dočkal. Rázem mě přepadl vlčí hlad. Očima jsem zapátral v regálech. Pak jsem nakoupil všemožné jídlo v hodnotě celé výplaty. Hamburger, *kimbap*, párek v rohlíku, sendvič, rýži s přílohou... Když jsem to vysypal na pult k pokladně, bylo toho tolik, že bych mohl nakrmit houf bezdomovců přespávajících u soulského nádraží. Vrazil jsem šéfovi peníze.

Přístav zel prázdnotou. Našel jsem si místo v odlehlém koutě kotviště, dřepel jsem si a o samotě spořádal všechno nakoupené jídlo. Kousek sousta, který mi ulpěl vedle úst,

jsem prstem strčil do pusy a spolkl. Počítal jsem očima. Kolik racků se vrhlo střemhlav do zapadajícího slunce, kolik rybářských člunů jim zkřížilo cestu, kolik kolem proběhlo pouličních koček, které stejně jako já neměly co na práci. Nakonec padla noc. Byl čas se vrátit. Do našeho sladkého domova, do pokoje v hostelu U Růže v zapadlém konci uličky přiléhající ke kotvišti.

Poprvé jsem se tehdy panu Anovi svěřil se svým úmyslem. Chtěl jsem nechat školy. Skoncovat s ní, změnit místo pobytu a ztratit se z dohledu světa. Pan An zavrtěl hlavou.

„Vzdávám to,“ prohodil jsem.

Pan An namítl, že se nemám vzdávat. Ani světa, ani života, ani školy, ničeho.

„Až půjdeš na vysokou, zlepší se to.“

Málem jsem vyprskl smíchy. Na vysokou, to myslí vážně? Co to je za bláhové sny? Copak má smysl ztrácet něčím takovým čas? Můj život skončil okamžikem, kdy jsem vyšel z chliva serjongského statku. Do mého čela se zaryl cejch prvotního hříchu a z pana Ana se kvůli mně stal tulák bez pevného zázemí. *Nedělní magazín* mě nikdy nepřestane pronásledovat. Ať udělám cokoliv, moje situace se nezmění. Můj život se nezmění. Potřeboval bych dostatečně pádný důvod, proč se ještě nevzdávat. Měl jsem jediné přání.

„Chtěl bych najít nějaké zapomenuté místo u moře a tam nenápadně žít.“

Pan An znovu zavrtěl hlavou. V očích jsem mu četl pevné odhodlání, že nikdy, ani za sto let, nebude brát moje přání vážně. Umíněně jsem se do těch očí podíval.

„Tak školu na rok přeruš. Mezitím budeme mít dost času se rozhodnout, co s tvým vzděláním provedeme,“ ustoupil pan An.

Neměl jsem jinou možnost než taky ustoupit. Souhlasil jsem.

Cestovali jsme podél pobřeží. Z východu na jih a z jihu zase na západ. Pan An řídil svůj pick-up a já s mapou navigoval. Když jsme narazili na ubytování, vybalili jsme si věci na noc, když ne, spali jsme v autě. Jedli jsme, kdy se nám chtělo, a když jsme neměli co jiného na práci, skočili jsme do vody. Jakmile se objevil někdo další, hned jsme zase vyrazili na cestu.

Do Tungde jsme dojeli letos začátkem ledna. Nakonec jsme tu strávili všechna čtyři roční období. Za celou dobu nedorazil jediný *Nedělní magazín*. Proč jsem to jenom neudělal dřív? vyčítal jsem si. Proč jsem neodešel ze školy už dávno? Nemuseli jsme celé ty roky žít na korbě fialového pick-upu a poletovat světem jako smítko prachu.

Poslední dobou jsem si dokonce dovoloval snít. Měl jsem touhu, ne nepodobnou tuctové touze mnoha dalších tuctových lidí už od stvoření světa, žít dál tam, kde žiju, co nejdéle to půjde, třeba až do smrti, pracovat v lékárně a nechat pana Ana v klidu psát. Jenomže to by se oči světa nesměly upřít na tenhle zapomenutý kout země. Rozčillovalo mě pomyšlení na posádku ševráku.

Pan An se převaloval. Ze tmy sem doléhalo šplouchání vln. V bytu pana domácího desetkrát odbily kyvadlové hodiny. Ševrák se nevracel. Zavřel jsem oči. Uprostřed čela mi tepala podrážděná žilka. Ručičky hodin v mé hlavě obíhaly stále hlasitěji.

Kdo nezná moře, nezná jeho nebezpečí. Kdo nezná jeho nebezpečí, toho moře ztrestá.